

Krawczuk-Goluch Julia

W teatrze życia

SCENA I

Centrum Warszawy.

Na scenie znajdują się trzy duże wystawy na wzór żywych teatrów. W pierwszej znajduje się scena z klasy: dwie, trzy ławki z uczniami, przy tablicy stoi nauczyciel. Uczniowie szydzą z jednego z uczniów. Jest on gorzej ubrany – nieco podarty strój, połamany ołówek. Chłopiec płacze.

W drugiej restauracja. Kobieta z mężczyzną ubranym w dres ze złotym łańcuchem na szyi. Siedzą przy stoliku. Ona czyta menu, on wpatrzony jest w ekran telefonu komórkowego.

Na trzeciej znajdują się zabawki mechaniczne.

Krakowskim Przedmieściem spaceruje mężczyzna - Rzecki. Ogląda wystawy. Jest ubrany nieco staroświecko. Ma laseczkę, kapelusz i garnitur. Przechodzi koło pierwszej wystawy i zatrzymuje się.

Przystaje przed wystawą i przez chwilę ogląda z zaciekawieniem scenę w klasie. Jest głośno, słychać, jak dzieci wyzywają jednego z uczniów: „Ty jesteś inny, nie chcemy cię tu!”. Nauczyciel usiłuje uciszyć uczniów. Krzyczy: „Cisza!” Rzecki zdejmuje kapelusz i z niedowierzaniem wpatruje się w klasę. Przy nim staje kobieta. Zaczynają rozmawiać, komentują oglądaną scenę.

Rzecki : *(Z ironią w głosie.)*

No cóż. Widać, że dzieci są tolerancyjne.

Kobieta: *(Z przekąsem.)*

Tak. Nawet bardzo. Miło popatrzeć, jak pomagają koledze.

Rzecki:

Wspierają go.

Kobieta:

Tak. Empatia to ich cecha wrodzona.

Rzecki:

Ciekawe, co tak bardzo drażni je w zachowaniu chłopca.

Kobieta:

Nie widzi pan. Nie ma najnowszego Iphona, Jordanów na nogach.

(Chłopiec podchodzi do tablicy i rozwiązuje zadanie na tablicy. Nauczycielka z zadowoleniem kiwa głową.)

Rzecki:

Ja widzę mądrego chłopca, który właśnie stoi przy tablicy i rozwiązuje trudne zadania matematyczne. Jordany, których nie ma, wynoszą go na wyżyny matematyki. Zamiast Iphona ma wrodzoną zdolność do pomocy. Przed chwilą pomagał koleżance w rozwiązywaniu zadania.

(Tymczasem w witrynie wystawowej: Chłopiec wraca na miejsce i wyjmuje śniadanie.)

Kobieta:

To pan widzi w nim uskrzydłonego Ikara. Te dzieci, choć nie wszystkie, dostrzegają w nim jedynie jego deficyty, a nie wartości.

Rzecki:

O! Proszę spojrzeć. Chłopiec właśnie dzieli się swym śniadaniem, jakże skromnym.

Kobieta:

Ale zdrowym. Marchew, brukiew.

Rzecki:

Poczekam na lekcję wiedzy o społeczeństwie.

Kobieta:

Chyba się rozpoczęła...

Rzecki:

Jaki temat?

Kobieta:

Autorytety.

(W tym czasie do tablicy podchodzi modnie ubrany uczeń .)

Rzecki:

Bardzo interesujące. O widzę, że do tablicy podchodzi uczeń.

Co on tam pisze... ? Charli D'Amelio.

Kim do licha jest Charli D'Amelio?

Kobieta:

To jedna z najsłynniejszych tiktokerek.

Rzecki:

- I to jest autorytet?!

Kobieta:

- Dla nich tak.

Rzecki:

- O tempora, o mores! Co się stało z Napoleonem...?!

(Kobieta odchodzi. Rzecki podchodzi do drugiego okna.)

SCENA II

Na wystawie- ekranie przy stoliku znajduje się para. On jest ubrany w dresowe spodnie, koszulkę na ramiączkach. Na szyi ma gruby, złoty łańcuch. Na głowie czapkę. Kobieta jest ubrana w sukienkę koktajlową. Spożywają posiłek. Kobieta za pomocą noża i widelca. Mężczyzna trzyma sztucę na odwrót. Je w taki sposób, że wszystko znajduje się dookoła talerza. Popijając, siorbie. Cały czas wpatrzony jest w ekran komórki.

Rzecki: *(stoi niemy, obserwuje scenę rozgrywającą się przy stoliku.)*

Starski:

Ależ Izo, ta przystawka jest pyszna.

Izabela:

Kaziku, to tylko proste przegrzebki.

Starski:

Jakie grzebki?

Izabela:

Przegrzebki. To jadalna odmiana małża.

Starski:

Czyli taka ryba.

Izabela: *(Z zażenowaniem.)*

Niekoniecznie...

Starski: *(Pstryka palcami.)*

Dobra, ryba nie ryba, niby ryba. Bez znaczenia. Kelner!

(Podchodzi)

Kelner:

Służę panu...

Starski: *(Krzyczy.)*

- Następne danie mnie tu!

Izabela:

Kaziku, grzeczniej.

(Zwraca się do kelnera)

Czy może pan przynieść kolejne danie?

Kelner:

Oczywiście.

(Odchodzi.)

Izabela:

Teraz danie główne. Turbot.

Starski: *(Starski trzyma komórkę. Coś w niej ogląda. Nagle wykrzykuje podekscytowany.)*

Wow, ale czad!

Izabela:

Kaziku, jesteśmy w restauracji. Odłóż komórkę.

Starski: *(Nie zważając na uwagę Izabeli, tym samym tonem jak wyżej.)*

Ależ Izabelo. To jest cool!

(Podchodzi kelner stawia talerze. Starski zabiera się do jedzenia. Mlaszcze i ogląda jednocześnie coś w telefonie komórkowym.)

Izabela:

Smakuje ci ryba?

Starski: *(Krzyczy.)*

Co?!

Izabela:

Pytałam, czy smakuje ci turbot.

Starski: *(Z pełnymi ustami.)*

- No....

(Nie odrywa wzroku od ekranu komórki. Jedzenie rozrzuca dookoła talerza.)

Izabela:

Czy po obiedzie pójdziemy do Łazienek? Na spacer?

Starski:

Po co? Nie lepiej obejrzeć coś na komórce? Mam świetne nagrania na Tik Toku.

Izabela:

Ależ Kaziu, wieczór taki piękny... Jak mówi poeta:

„Na finał szmerów muszych i ptaszęcej wrzawy

Odezwały się chorem podwójnym dwa stawy,

Jako zaklęte w górach kaukaskich jeziora,

Milczące przez dzień cały, grające z wieczora.”

Starski:

Humor, gituwa?

Izabela:

Adam Mickiewicz.

Starski:

Ja tam nie czytam staroci. Czy nie powinnaś przypudrować noska?

(Izabela lekko obrażona wychodzi. Starski chwytając za komórkę i dzwoni.)

Starski:

Sie ma, maleńka! Dziś wieczór melanz, impra?

(Słucha, co mówi osoba po drugiej stronie.)

Starski:

Jak to nie?

(Pauza)

- Jak byłaś małym dzieckiem, byłaś tak brzydka, że rodzice karmili Cię z procy, bo bali się do ciebie podchodzić!

(Wchodzi Izabela. Starski wstaje chwytając ją pod rękę i wychodzą. Rzecki wyjmując notes i głośno mówiąc, notuje.)

Rzecki:

Izabela pogardzała Wokulskim, świetnym biznesmenem, filantropem, człowiekiem zafascynowanym nauką, patriotą, bojownikiem o wolność, zesłańcem. Związała się z Kazimierzem Starskim łajdakiem, podrywaczem, bawidamkiem, troglodytą, utracjuszem pozbawionym ogłady, kultury i zainteresowań.

(Wkłada notes do wewnętrznej kieszeni marynarki i podchodzi do trzeciej sceny/wystawy.)

SCENA III

W oknie znajdują się zabawki: pacynki pociągane za sznurki. Rzecki zatrzymuje się. Podchodzi do niego mężczyzna. Przez chwilę stoją w milczeniu.

Bolesław Prus: *(Mężczyzna przedstawia się.)*

Bolesław Prus, bardzo mi miło.

Rzecki: *(Uchyła kapelusza, podaje rękę Prusowi.)*

Ignacy Rzecki.

Bolesław Prus:

Często pan tu przychodzi, panie Rzecki?

Rzecki:

Nie. Pracuję w sklepie Wokulskiego, tu na Krakowskim Przedmieściu. Podczas nieobecności właściciela kieruję jego sklepem. Ta praca jest bardzo wymagająca. Wstaję rano, myję się, otwieram sklep, nadzoruję sprzedawców, prowadzę księgowość.

Bolesław Prus:

To dość odpowiedzialne zadanie. Nie obawia się pan, że może zawieść Stanisława Wokulskiego?

Ignacy Rzecki:

Jesteśmy przyjaciółmi od wielu lat. Z Wokulskim czuję się bezpiecznie i pewnie. Dzielę z nim swoje troski, ale i miłość do Napoleona.

Bolesław Prus:

Pana życie zatem nie jest szare i ponure.

Rzecki:

Bywa różnie. Dzisiaj jestem w mocno refleksyjnym nastroju. To, co zaobserwowałem, sprawiło mnie w osłupienie.

Bolesław Prus:

Pracuję w „Kurierze Warszawskim”, czytuję „Bluszcz” i „Tygodnik Ilustrowany”, wiem o życiu niewiele, ale ...potrafię ilustrować słowem.

Rzecki:

Widziałem dziś szkołę, w której dzieci nie potrafiły zaakceptować chłopca tylko dlatego, że nie chciał być modny lub nie potrafił taki być, albo nie mógł. Spotkałem kobietę, która nie potrafiła dostrzec wartościowego mężczyzny, a wybrała łajdaka.

Bolesław Prus

Ludzkim życiem rządzi często przypadek. Ta siła determinuje ludzkie losy. Proszę spojrzeć na te zabawki.

Rzecki: *(Z rozdrażnieniem.)*

Nie jestem dzieckiem.

Bolesław Prus: *(Ze śmiechem.)*

To oczywiste. Proszę się im przyjrzeć. Kto nimi kieruje?

Rzecki:

„Czy naprawdę jest jakiś plan, wedle którego cała ludzkość posuwa się ku lepszemu: czy też wszystko jest dziełem przypadku, a ludzkość czy nie idzie tam, gdzie ją popchnie większa siła?”

Bolesław Prus:

- Otóż to. Moje słowa. Jesteśmy zabawkami, marionetkami. Nie należy się niczym przejmować. Głupstwo, wszystko to głupstwo. To nic wielkiego.

(Zabawki zaczynają się poruszać. Panowie stoją jeszcze minutę.)

Kurtyna opada.

„W teatrze życia”

Julia Krawczuk-Goluch, klasa VIII

Szkoła Podstawowa nr 3 im. Jana Matejki

83-000 Pruszcz Gdański

ul. Matejki 1

Nauczyciel: Beata Tkaczyk

beciabelfer@wp.pl

514007475